

2 februar 2023

I Munkeby kloster var vi ikke særlig rammet av Kovid. Om vinteren er vi vant til ensomhet med få gjester. Det var altså ikke store forandringer.

Vi var syke alle fire, men det var ikke alvorlig. I 2019 hadde vi mye ost på lager før Jul fordi det var færre kunder. Trondheim stift organiserte et salg for oss som var en suksess. Et godt tegn på konkret solidaritet i Kirken.

Erfaringen til mange av våre kommuniteter i vår cistercienser Orden, var at denne spesielle tiden var en velsignelse for så vidt det hjalp å leve et ekte kontemplativt liv, med mindre gjester, mer tid og stilhet for å be, lese og være sammen. Dessverre da denne tiden var over var det som før, i likhet med samfunn der det var sagt at etter Korona aldri ville det være som før, men alt var fort som før etter pandemien, eller kanskje verre, unntatt på grunn av krig og dårlige økonomiske konsekvenser.

Vi har opplevd alle sammen en begrensning på religions frihet. Samlingen for å feire sammen var sterk begrenset eller rett å slett forbudt med vitenskapelige grunner. Noen ganger imidlertid var regler ikke så strenge for alle, for eksempel angående idrett.

Noen sto imot dette tydelig som virket overdrevet, men kanskje var vi for mye underkastet. Og det var bra å finne krevende løsninger for å stå imot en sekularisert tendens som bevisst eller ubevisst benytte denne anledningen for å skyve religion til side i den private sfæren.

Et godt eksempel i Trondheim var å feire messen utendørs selv med kulde grader.

Vi ordens folk, og enda mer nonnene og munkene, kan ansees som rare mennesker som lever til side, med sølibat, spesiell drakt, og så videre ...

Hvis denne merkeligheten peker på Gud den blir profetisk og da må vi ikke nøle, men tvert imot, våge å være rare mennesker.